

Sygn. akt V CSK 594/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa M. O. i J. O.
przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 24 kwietnia 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powód, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 24 kwietnia 2014 r., wskazał na występowanie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w zakresie naruszenia przez ten sąd przepisów procesowych. Jednakże gdy skarżący powołuje się na taką przesłankę, powinien przedstawić nie tylko to, na czym ta oczywistość polega, ale również powołać argumenty, za występowaniem tej oczywistości. Co więcej, sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i podlegający wzruszeniu (por. post. SN z dnia 19 lutego 2014 r., I PK 265/13, nie publ.; post. SN z dnia 29 września 2014 r., III SK 91/13, nie publ.). Skarżący nie wykazał, że naruszenie powołanych przez niego przepisów procesowych było oczywiste i że uzasadnia ono uznanie zaskarżonego orzeczenia za oczywiście błędne.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).